

Tunus İşçileri Komünist Partisi (PCOT) nihayet yasallaştı *Devrim sonuçlanana kadar yürüyüşe devam*

25 yıl gizlilik içerisinde mücadele ettikten sonra, Tunus İşçileri Komünist Partisi (PCOT) nihayet yasallaştı. PCOT, bu vesileyle bir açıklama yaptı.

Atılan adımın sadece, PCOT'nin kadın erkek militanlarının değil, aynı zamanda emekçilerin ve tüm Tunus halkının da bir zaferi olduğu belirtilen açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Bu olayın önemli simgesel bir kapsamı vardır, bin Ali'yi deviren, örgütlenme hakkını dayatan ve Tunus ve halkı için yeni bir çağı başlatan 14 Ocak devriminin meyve rinden biridir.

PCOT, 3 Ocak 1986 yılında, şanlı ekmek ayaklanmasının ikinci yıldönümünde kuruldu. Bu, kaderimizi Tunus halkıninkine bağlama kararlılığımızı göstermenin, halkın çıkarlarını ve özgürlük, demokrasi ve sosyal adaletin egemen olduğu, Tunus halkının layık olduğu bir hayat için onun meşru özlemlerini savunmanın bir biçimidir. PCOT, "Ulusal ve halkçı demokratik devrim" sloganıyla bu görevlerini siyasi programında ve mücadelecilik pratiğinde dile getirdi. Bu sloganı çok büyük bedeller ödemek pahasına savunmaya devam etti: Nabil Barakatı şehit oldu, yüzlerce kadın erkek militanımız işkence gördü, tutuklandı ve en temel haklarından mahrum bırakıldı, birçoğu sürgünde yaşadı. Partimiz çeyrek asır boyunca halkımızın yanında yer aldı, diktatörlüğün yıkılması birincil amaçlarından biri oldu. Diktatörlüğü, halkın özgürleşmesi ve vatanın yeniden doğuşu önünde büyük bir engel olarak değerlendirdi. Partimiz halkımıza tamamiyle güveniyordu, halkı küçümseyen, güçsüz olmak ve boyun eğmekle suçlayan gerici düşüncelere karşı mücadele etti. Partimiz, yeraltı mücadelesi müsaade ettiği ölçüde ve özgürlüklerin olmadığı koşullarda halkın bilincini yükseltmek ve örgütlemek için sürekli çalıştı. Tüm mücadelelerin içerisinde yer aldı ve diktatörlüğe karşı zaferi garantilemek için muhalefetin birleştirilmesine katkı yaptı.

14 Ocak devrimi, Tunus halkının ve siyasi parti, dernek, sendikal ve insan hakları örgütlerinde örgütlü veya örgütsüz olsun, değişik ideolojik ve siyasi eğilimleriyle diktatörlüğe muhalif evlatlarının 20 yılı aşkın mücadelesinin ve fedakârlıklarının başarıya ulaşması anlamına gelmektedir.

Bu devrimin birkaç boyutu var; zulme ve köleliğe karşı siyasi bir devrim, sömürü ve çürümeye karşı sosyal bir devrim, onur için yurtsever bir devrimdir. Devrim, Tunus'la sınırlı kalmadı, başka Arap ülkelerine yayıldı. Bu ülkelerde halklar zorba ve çürümüş rejimlere karşı ayaklanıyor ve bu rejimleri birbiri ardına düşürüyorlar. 14 Ocak devrimi daha tamamlanmadı, çünkü alınan yola rağmen tüm amaçlarına ulaşamadı. Gerici güçler gözetliyor ve başarısızlığa uğratmaya çalışıyor. Bu girişimleri ABD ve Fransa tarafından destekleniyor, dayanaklarına ve ekonomik ve sosyal temellerine dokunmadan eski rejimin basit bir reformuna indirgemek istiyorlar. Devrim içerisindeki temel sorun iktidardır ve devrimi yapan kesimler iktidarı ellerinde bulundurmadıkları sürece devrimin tamamlandığı ve zafer kazandığı sonucuna varılamaz. Tunus'taki durum budur, halk ayaklandı fakat iktidarı daha elde etmedi.

Devrimin ilk safhasında halk, diktatörü düşürdü. Diktatörlüğe karşı zaferi ilgilendiren ikinci safhada ise uyanıklığı ve kararlılığı sayesinde halk Ganuşî hükümetini düşürmeyi, bir Kurucu Meclis talebini dayatmayı ve

Demokratik Anayasal Birlik'in (RCD) ve siyasi polisin feshedilmesini başardı. Üstelik hatırı sayılır şekilde ifade ve örgütlenme özgürlüğü alanını genişletti. Bununla birlikte iktidar, değişik kuruluş ve kurumlara yerleşmiş gerici güçlerin elinde bulunmaktadır. Ekonomik çıkarları henüz zarar görmedi. Bu güçler halka karşı ağır suç işliyor (Saldırı yağma, karışıklık..). Halkın birliğini bölgesel kabile ve dinsel amaçları körükleyerek çatlatmaya; korku ve terör yayarak devrimi sürdürmesi ve hedeflerini gerçekleştirilmemesi için caydırmaya çalışıyorlar. Geçici başkanlık ve hükümet, devrimin haklılığını baltalamak için çırpınıyor. Devrimin düşmanları çıkarına olan kararlarının herhangi denetimini reddediyorlar. "Devrimin korunması ulusal konseyi" ile görüşmeyi kabul etmediler, yerine, üyelerini tek yönlü belirledikleri bir "kurum" koydular. Aynı şekilde RCD'nin feshedilmesi kararı, bu partinin başka biçimler altında geri gelmesiyle ortadan kaldırılabilir. Siyasi polisin dağıtılması kararına ilişkin de durum aynı. Bu karara ilişkin şüpheler var ve bu kararın uygulanmasına ilişkin ciddi soru işaretleri doğuruyor.

Halk kitleleri, özellikle de ülke içerisindekiler, siyasi ve sosyal hayatlarında hiçbir şeyin değişmediği, devrimlerin çalınmaya başladığı duygusuna sahip oluyor. Sebepleri anlaşılabilir, haklı bir duygudur. Eski rejim, kurumları ve idaresiyle yerinde durmaya devam ediyor. Geçici hükümet, devrimin başlamasından önce ve sonrasında en fazla baskı ve yağmalamaya maruz kalan bölgeleri etkileyen işsizliğin ağırlığını, hayat pahalılığını ve kamu hizmetinin bozulmasını hafifletmek için hiçbir tedbir almadı. Skhira, Benguerdane maden havzasının ve diğer pek çok bölgenin durumu böyledir. Tunus İşçileri Komünist Partisi, devrimin tamamlanmadığını düşünmektedir. Tunus halkının devrimi tehdit eden tehlikeleri bertaraf etmek için uyanık kalması gerekiyor. Kitleseyle eylemler, "Devrimi Koruma Ulusal Konseyi" ile yerel komitelerinin korunması ve canlı tutulması bugün açısından acil görevlerdir. Bugün, geçici başkanlık ve geçici hükümet üzerinde bir tek halk denetim sağlayabilir, gözetmek ve hesap sorma hakkına sahiptir.

"Kurucu Meclis'in seçimi gelecek dönem içerisinde önemli bir süreçtir. İşçiler, emekçiler ve halkımızın tümü PCOT ve tüm demokratik ve devrimci güçlerle ilişki halinde halkın iradesini dayatmak için tayin edici bir fırsata çevirebilir ve devrimin düşmanlarını durdurmak için bir darbe vurabilirler. Seçimlerin tarihinin ertelenmesi halkın acil tepkisi olmadan gerçekleşmez. Kurucu meclisin karara bağlayacağı sorunların önemi göz

önüne alındığında halkın ve siyasi güçlerin iyi hazırlanabilmeleri için buna ihtiyaç vardır.

Ayrıca, idarenin, yargının, medyanın temizlenmesi ve siyasi polisin gerçek tasfiyesi, tüm katılımcılar arasında şeffaflık ve eşitliği garanti edecek ve bu seçimlerin rüşvetle lekelenmesinden kaçınmak için partilerin finansmanı sorununu halleden bir seçim yasaasının düzenlenmesiyle elverişli siyasal alanın hazırlanması gerekiyor. Geçici dönemin niteliği, özellikle işsizler, zenginlik ve potansiyeline rağmen yüzüstü bırakılan bölgeler yararına acil ekonomik ve sosyal önlemlerin alınması gerekliliğini engellemez.

Geçiş hükümeti, bin Ali döneminde kararlaştırılan bütçeye asılmaya devam ediyor. Bu bütçenin önemli bir kısmı içişleri bakanlığı ve diktatörlük tarafından yapılan borçlanmanın geri ödenmesi için öngörülmüştür. Tunus gibi aynı tabloyu yaşayan ülkelerde olduğu üzere bu hükümet borcun iptali veya en azından bir süre askıya alınması için harekete geçmiyor. Neden bütçenin toplamı halkın günlük yaşamını iyileştirmek için harcanmıyor? Bu bütçe yeni öncelikler doğrultusunda neden gözden geçirilmiyor?

Tunus devrimi çok sayıda Arap ülkesine yayıldı. Mısır diktatörlüğü devrildi, Yemen ve Bahreyn'de ise Suudi Arabistan ve Bahreyn'in yardımıyla halk ayaklanmaları vahşice bastırılmaya çalışılıyor.

Yani başımızdaki Libya halkı kendisine işkence edenlere karşı ayaklandı. Fakat 'sivilleri koruma' kılıfıyla ABD ve müttefiklerinin müdahalesiyle olaylar tehlikeli bir hal aldı. ABD yönetimi, Yemen ve Bahreyn'de sivillerin katledilmesinden hiç söz etmedi, keza Gazze, Lübnan veya işgal ettiği Irak ve Afganistan'da yaşananları dile getirmede. Ve Sarkozy, son ana kadar Tunuslu diktatörü desteklemedi mi?

Obama, Sarkozy ve Cameron'ı müdahaleye iten şey, devrimi başarısızlığa uğrattıktan sonra Libya petrolünü paylaşmak için yapılan dizginsiz yarıştır. Libya halkının ayaklanmasını destekliyoruz, fakat tüm yabancı müdahalelere karşıyız. Bu müdahaleler sadece Libya'daki devrime değil, aynı zamanda Tunus ve tüm Arap ülkelerindeki devrimlere de zarar verecektir. Libya'ya karşı saldırganlıkta topraklarımızın veya hava sahamızın kullanılmasına karşıyız. Kendileri açısından tehlike göz önüne alındığında Amerikan, Fransız ve İngiliz sömürgecilerin Arap devrimlerinin zafere ulaşmasında hiçbir çıkarları yoktur."

***Fransızcadan çeviren Sinan İmrek**